

Ένα παιδικό ΌΧΙ

Ο Σταύρος φαίνεται κακόκεφος σήμερα. Μόλις που μурμουρίζει μια καλημέρα στους συμμαθητές του, περνώντας την πόρτα του σχολείου.

Προχωράει και στέκεται σε μια γωνιά της αυλής. Από κει βλέπει τους φίλους του να ανταλλάσσουν κάρτες.

— Steven, έλα, come here to trade cards. I have some doubles, του φωνάζει ο Φραντζέσκο. Όμως ο Σταύρος μένει ακίνητος. Δεν έχει διάθεση για παιχνίδια. Κάτι τον απασχολεί.

Την προηγούμενη μέρα άκουσε στο ελληνικό σχολείο ότι οι Ιταλοί το 1940 είχαν τορπιλίσει ένα ελληνικό πλοίο: το «Έλλη». Θα πρέπει να τους το είχαν ξαναπεί αυτό και τα προηγούμενα χρόνια. Ίσως να μην το είχε καταλάβει. Ήταν και πιο μικρός...

Τώρα όμως με αυτό που έμαθε ο Σταύρος είχε αναστατωθεί. Δεν ήξερε πώς να φερθεί στους φίλους του.

— Steven! Come! φωνάζει δίπλα του ο Γιωναννί.

Ο Σταύρος παίρνει παράμερα τον Γιωναννί και του ανοίγει την καρδιά του. Του λέει ό,τι είχε μάθει στο απογευματινό σχολείο για τον τορπιλισμό της Έλλης και για τους Ιταλούς που τα χρόνια εκείνα ήθελαν να υποδουλώσουν την Ελλάδα.

Ο Γιωναννί μένει σιωπηλός. Δείχνει να τα 'χει χαμένα.

Το κουδούνι χτυπάει. Τα παιδιά μπαίνουν στην τάξη. Ο Γιωναννί περιμένει στην πόρτα. Μιλάει για λίγο με τη Miss Maffei και ύστερα γυρίζει στη θέση του. Η Miss Maffei είναι ιταλικής καταγωγής και κάνει το μάθημα της Κοινωνιολογίας.

— Σήμερα θα μιλήσουμε για τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, είπε χαιρετώντας τα παιδιά.

— Εγώ έχω δει με τον πατέρα μου πού βρίσκεται το σχολείο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη, είπε ο Nick.

-
- Ναι, Νίκο. Να εξηγήσουμε όμως πρώτα τι σημαίνει Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών;
 - Είναι πολλοί άνθρωποι που δουλεύουν μαζί...
 - Ωραία, Κώστα. Πολλοί άνθρωποι που δουλεύουν μαζί για έναν κοινό σκοπό. Την ειρήνη.
 - Κυρία, και τότε ιδρύθηκε ο οργανισμός αυτός; ρώτησε ο Νίκος.
 - Το 1945, απάντησε η Miss Maffei. Οι άνθρωποι προσπαθούν να αγωνίζονται μέσα από τον οργανισμό αυτόν για δικαιοσύνη, ειρήνη πρόοδο, για καλύτερη μόρφωση.
 - Γι αυτό δεν έχουν και στην Ευρώπη την Ευρωπαϊκή Ένωση, για να λύνουν κάποια σοβαρά ζητήματα;
 - Ακριβώς, Χρίστο. Οι άνθρωποι έχουν ανάγκη να ζουν ειρηνικά μεταξύ τους. Να μορφώνονται, να γνωρίζουν καινούργια πράγματα, να ταξιδεύουν. Κάθε χρόνο πολλοί τουρίστες επισκέπτονται την Ελλάδα: Γερμανοί, Άγγλοι, Ιταλοί...
 - Το ίδιο κάνουν και οι Έλληνες. Και πόσες φορές δεν κάνουμε νέους φίλους στα μέρη αυτά... Φίλους για μια ζωή... πρόσθεσε η Miss Maffei κοιτώντας τον Σταύρο με νόημα.

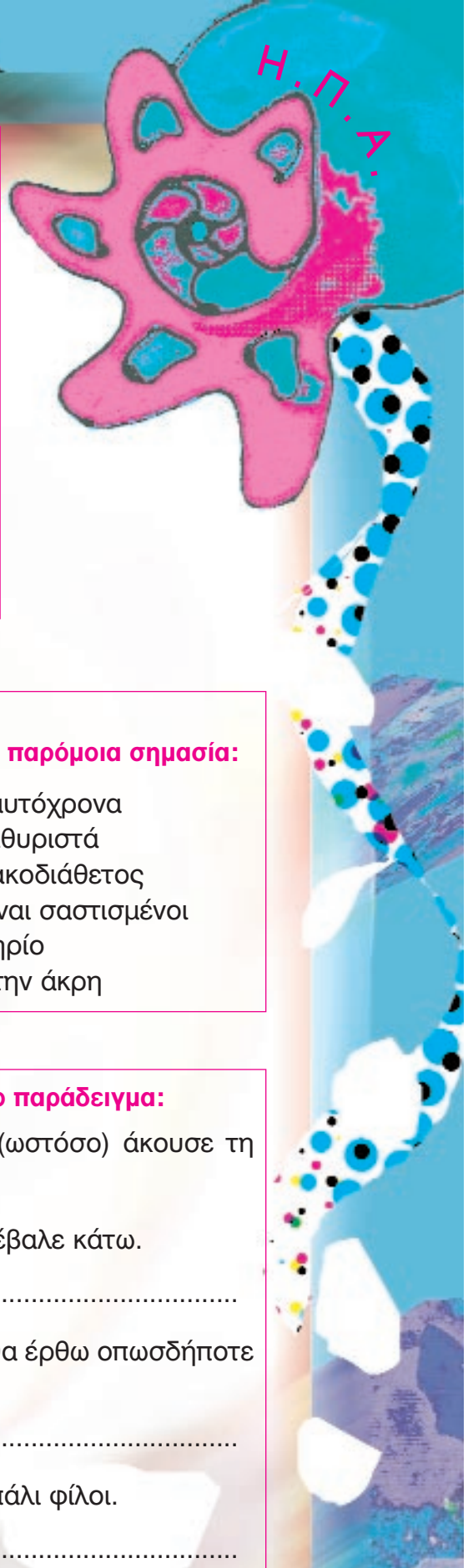
Ο Σταύρος κατάλαβε. Το κουδούνι χτυπάει.

Ο Σταύρος πλησιάζει τη δασκάλα του και κάτι της λέει χαμηλόφωνα. Εκείνη τον αγκαλιάζει και τον φιλά, ενώ το βλέμμα της ψάχνει τον Γιωάννη. Ο Γιωάννη πλησιάζει χαμογελώντας. Βάζει το χέρι του στον ώμο του Σταύρου και φεύγουν αγκαλιασμένοι από το σχολείο όπως κάθε μέρα.

Στο βάθος τούς περιμένουν οι μητέρες τους.

- United Nations! φωνάζει τρέχοντας προς το μέρος στους ο Γιωάννη, ενώ συγχρόνως κοιτάζει γελώντας τον φίλο του.
- Ηνωμένα Έθνη! φώναξε κι ο Σταύρος, πέφτοντας στην αγκαλιά της μαμάς του που τον κοιτάζει απορημένη.

Τα δύο παιδιά ο Σταύρος και ο Γιωάννη, μένουν σήμερα στην ίδια γειτονιά και είναι στενοί φίλοι. Ο Γιωάννη πηγαίνει συχνά σε ελληνικές γιορτές μαζί με τον Σταύρο. Κι ο Σταύρος κάνει το ίδιο, όταν τον καλεί ο φίλος του.

1 Συζητάμε στην τάξη:

- α. Βρίσκω και υπογραμμίζω στο κείμενο τα ονόματα των παιδιών της ιστορίας.
- β. Περιγράφω τη διάθεση του Σταύρου: πώς ήταν αρχικά, πώς άλλαξε στην πορεία και πώς κατέληξε μετά το μάθημα της Miss Maffei;
- γ. Ποια νομίζετε πως είναι τα συναισθήματα του Γιοναππι, όταν ο Σταύρος του λέει τι τον απασχολεί;
- δ. Τι φαντάζεστε ότι ψιθύρισαν ο Σταύρος και ο Γιοναππι στη δασκάλα τους στην αρχή και τι στο τέλος του μαθήματος;
- ε. Γιατί νομίζετε ότι φώναξαν «Ηνωμένα Έθνη» οι δυο φίλοι βγαίνοντας από την τάξη;

2. Συνδυάζω τις λέξεις ή τις φράσεις που έχουν παρόμοια σημασία:

κακόκεφος
 παράμερα
 τέρας
 τα 'χουν χαμένα
 χαμηλόφωνα
 συγχρόνως

ταυτόχρονα
 ψιθυριστά
 κακοδιάθετος
 είναι σαστισμένοι
 θηρίο
 στην άκρη

3. Συνδυάζω τις παρακάτω προτάσεις, όπως στο παράδειγμα:

Ο Σταύρος, αν και ήταν στενοχωρημένος, (ωστόσο) άκουσε τη δασκάλα του προσεκτικά.

α. Η Ελένη ήταν πολύ κουρασμένη / δεν το έβαλε κάτω.

.....

β. Εγώ θα τελειώσω αργά τη δουλειά μου / θα έρθω οπωσδήποτε στη γιορτή.

.....

γ. Αυτοί είχαν χτες μαλώσει / σήμερα είναι πάλι φίλοι.

.....

Παιδιά - θύματα στον πολιτισμένο κόσμο

Στις μέρες μας οι άνθρωποι προσπαθούν μέσα από Διεθνείς Οργανισμούς να βοηθήσουν τα παιδιά που ζουν και υποφέρουν είτε μέσα στον πόλεμο είτε στην ειρήνη.

Το 2004 παιδιά – στρατιώτες από τη Σιέρα Λεόνε, μια χώρα της Δυτικής Αφρικής επισκέφθηκαν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις Βρυξέλλες. Μια Ελληνίδα βουλευτής η Μυρσίνη Ζορμπά, περιγράφει τις εντυπώσεις της:

«Ο Χ..., 16 χρονών, είναι ένα από τα 2.500 παιδιά που πέρασε από ένα πρό-

Παιδιά πρόσφυγες στο δρόμο από Κίγαλι προς Rukara.
Περιοδικό GEO Lino (γερμανική έκδοση, Νο 6, 2004).

γραμμα διεθνούς συνεργασίας για να μπορέσει να προσαρμοστεί στη ζωή μετά τον πόλεμο. Τον ρωτώ αν έχει σκοτώσει ανθρώπους. Με κοιτάζει με τα μαύρα εκφραστικά του μάτια και μου λέει: «Έτσι ήταν εκεί, για να είσαι καλός στρατιώτης πρέπει να σκοτώνεις. Τότε σε σέβονται. Αλλά τώρα γύρισα και δεν έχω όπλα. Μου λένε να πάω στο σχολείο. Ίσως τα καταφέρω».

Θα τα καταφέρει άραγε, ύστερα από όλη αυτή την περιπέτεια να καθίσει στο θρανίο; Θα μπορέσει να μοιραστεί τη ζωή του με τα άλλα τα «κανονικά» παιδιά;

Πέρσι το καλοκαίρι στην Αβινιόν της Γαλλίας ρώτησα τον πατέρα Γκι, προτεστάντη ιερέα στο τοπικό κέντρο βοήθειας για παιδιά και εφήβους, πόσα από τα παιδιά «του» είχαν καταφέρει να βρουν τον δρόμο τους τελικά;

-Κανένα, μου απάντησε. Αλλά πρέπει να είμαστε πάντοτε έτοιμοι να σταθούμε πλάι τους, πρέπει να έχουν κάποιον να ακουμπήσουν

Το ίδιο οφείλουμε να κάνουμε κι όλοι εμείς για λογαριασμό τους.

Χτες, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο....»

Νίκος Τσαγκρής, εφημ. Έθνος
Τετάρτη 21 Ιανουαρίου 2004
(διασκευή)

4. Συζητάμε στην τάξη:

- α. Τι εννοεί ο ιερέας όταν λέει «πρέπει να έχουν κάποιον να ακουμπήσουν...».
- β. Υπάρχουν πάντα δίπλα μας παιδιά που ζουν και υποφέρουν, ακόμα και μέσα στην ειρήνη. Προσπαθούμε να βρούμε και να μιλήσουμε για κάποια από αυτά στην τάξη.